

Г Р А Д Ъ

I

БУЛЕВАРДИТЪ бучатъ препълнени
отъ автомобили, хора и трамваи.
Като ярката небесна мълния
въ жицитѣ възпламналъ токъ сияй.

Туй сж тръпки нервни
на града отъ камъкъ и чугунъ;
а оплискани отъ свѣтлини вечерни,
хората се давятъ въ тоя шумъ.

Кой си ти срѣдъ бързея
на живота тукъ?
Въ твоята душа трепти прекрасна дързостъ
и ржката ти — въ юмрукъ!

Но бучи животътъ водопадно
и те люшка като брулнатъ листъ.
Ти какво си самъ посрѣдъ бетоненитѣ сгради
съ твоя устремъ чистъ?

Слушай какъ говорятъ хората
и жадуватъ радостъ волнитѣ души!
Нека твоята душа широко се разтвори —
всѣка лична болка заглуши!

Булевардитѣ бучатъ препълнени
отъ автомобили, хора и трамваи.
Съ електричната искра на мълния
нека твоята душа сияй!